

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 27/11
Дана 08.02.2011. године
Београд
Немањина бр. 9

убиство из чл. 113 КЗ

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Соње Манојловић, председника већа, судија Драгана Ћесаровића и Здравке Ђурђевић, чланова већа, са судијским помоћником Зорицом Аврамовић, као записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство из чл. 113 КЗ и др., одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА адв. АБ, изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву К.бр.169/10 од 08.11.2010. године, у седници већа одржаној у смислу чл. 375 ЗКП-а, **дана 08. фебруара 2011. године**, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА адв. АБ, а пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.169/10 од 08.11.2010. године **ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.бр.169/10 од 08.11.2010. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство из чл. 113 КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 4 КЗ, па му је првостепени суд претходно утврдио појединачне казне и то за кривично дело убиство из чл. 113 КЗ казну затвора у трајању од 12 /дванаест/ година, за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 4 КЗ казну затвора у трајању од 2 /две/ године и 2 /два/ месеца, након чега га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 14 /четрнаест/ година у коју му се урачунава и време проведено у притвору почев од 24.03.2010. године од 01.30 часова, када је лишен слободе, па надаље, односно до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне, а најдуже до истека изречене казне.

Истом пресудом према окривљеном АА применом одредбе чл. 87 КЗ изречена је и мера безбедности одузимање предмета, па је од истог одузет један револвер марке “ЦЗ Магнум 357”, фабричког броја __, као и шест испалених чаура за наведени пиштољ, а одређено је да ће наведени предмети након правноснажности пресуде бити уништени. Окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 37.500,00 динара, као и да на име паушала исплати износ од 3.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА адв. АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и одлуке о мери безбедности, са предлогом да се нападнута пресуда укине и врати на поновну одлуку, као и да бранилац и окривљени буду позвани на јавну седницу, која ће бити заказана пред другостепеним судом.

Апелациони јавни тужилац у Београду је у поднеску Ктж.бр.105/11 од 12.01.2011. године предложио да Апелациони суд у Београду, одбије жалбу браниоца окривљеног АА адв. АБ, изјављену против пресуде Вишег суда у Смедереву К.бр.169/10 од 08.11.2010. године, као неосновану, те да побијану пресуду потврди.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у смислу чл. 375 ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца адв. АБ, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбом и предлогом Апелационог јавног тужиоца у Београду и испитујући првостепену пресуду по службеној дужности у смислу чл. 380 ЗКП-а, нашао:

Побијаном пресудом, као ни поступком који је претходио доношењу исте нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Апелациони суд, као другостепени, у смислу чл. 380 ст. 1 и 2 ЗКП-а, пази по службеној дужности.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног адв. АБ, изрека побијане пресуде је разумљива, у побијаној пресуди о свим одлучним чињеницама дати су довољни и правилни разлози који не садрже противречности, нити међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, одбрана окривљеног детаљно је цењена и појединачно и у односу са другим изведеним доказима, суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и убедљиве разлоге зашто прихвата, односно не прихвата одређене доказе, па се неоснованим показују жалбени наводи браниоца окривљеног, да је првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања бранилац окривљеног наводи да окривљени није признао извршење кривичних дела која су му стављена на терет, као и да је суд погрешно утврдио мотив извршења кривичног дела, имајући у виду да су по налажењу браниоца окривљеног, вештачења ВВ и ВВ1 противречна, као и да из чињенице да је извршио опаљење само једног метка, произилази да окривљени није имао

намеру да лиши живота покојну ББ.

Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим и налази да је правилан закључак првостепеног суда да је окривљени на начин и под околностима описаним у изреци првостепене пресуде извршио кривично дело убиство и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја. Утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно засновао на основу изведених доказа, и то на основу одбране окривљеног као и на основу исказа бројних саслушаних сведока, обдукционог записника од 24.03.2010. године, те на основу налаза и мишљења вештака др ВВ1 – неуропсихијатра и ВВ – психолога, као и на основу исказа ваштака др ВВ1 који је дала на главном претресу. Првостепени суд је на основу изведених доказа несумњиво утврдио све релевантне чињенице и за своје ставове изнео логичне и убедљиве разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду. Овај суд такође у потпуности прихвата став првостепеног суда у погледу оцене изведених доказа, који су цењени у смислу чл. 18 и чл. 352 ЗКП-а, будући да је првостепени суд за такве ставове дао јасне, недвосмислене и за Апелациони суд потпуно прихватљиве разлоге.

Првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање, оценом свих доказа и на бази те оцене дао разлоге зашто је прихватио одређене доказе, детаљно је ценио одбрану окривљеног саму за себе и у склопу са осталим изведеним доказима, доводећи у везу са чињеницама из одбране и другим доказима, па се неосновано жалбом браниоца окривљеног истиче супротно.

Првостепени суд је чињенично стање утврдио пре свега на основу обдукционог записника од 24.03.2010. године, а на основу кога је утврдио да је смрт ББ насилна и да је наступила услед искрварења, до чега је дошло због нанетих повреда у склопу стрелног канала који је нанет динамичким дејством пројектила испаленог из ручног ватреног оружја, као и да је из ране на аорти, па и плућној вени, али посебно из аорте дошло до наглог и интезивног крвављења, због чега је она убрзо пала у стање шока и за кратко време у року од пар минута дошло је до наступања смртног исхода, а који обдукциони записник је првостепени суд у потпуности прихватио, за шта је у образложењу пресуде дао разлоге и на основу кога несумњиво утврдио узрочно-последичну везу између наношења повреде испаливањем једног пројектила од стране окривљеног АА у тело сада покојне ББ, односно да је смрт сада покојне ББ директна последица наношења повреде од стране окривљеног. Првостепени суд је такође током поступка саслушао и бројне сведоке, при чему је на страни 8 образложења побијане пресуде навео разлоге због чега не прихвата у потпуности исказе саслушаних сведока и то сведока СС, СС1 и СС2, а које су биле у лошим односима са сада покојном и које су својим исказима пренагласили значај понашања сада покојне ББ према окривљеном и при томе окривљеног представили све самим врлинама, а како то правилно налази првостепени суд они су својим исказима хтели да оправдају дело које је окривљени учинио и да му на тај начин помогну умањујући његову кривицу.

Првостепени суд је чињенично стање утврдио и на основу писменог налаза и мишљења вештака др ВВ1 – неуропсихијатра и ВВ – психолога од

25.04.2010. године, на основу кога је утврдио да је окривљени био под утицајем алкохола, и да се налазио у средњем степену пијанства са алкоholeмијом од 2,29 промила, те да у том степену пијанства особе испољавају пад критичности, губитак контроле понашања, емоционалну лабилност, склоност агресивном понашању, а с обзиром на постојећу емоционалну узбуђеност у виду беса или љутње и алкохолисаност, мишљење вештака је било да су способности окривљеног да схвати значај свог дела и последице, као и могућност да управља својим поступцима биле смањене до степена битног али не и битно, при чему је судски вештак др ВВ1 на главном претресу навела да по њеном мишљењу увреде и претње које је окривљеном упућивала покојна оштећена нису имале такав карактер да би код њега изазвале јаку раздраженост, при чему је вештак навела да приликом прегледа окривљени није помињао претње које је добијао СМС порукама месец дана пре критичног догађаја, што је први пут поменуо на главном претресу, па је судски вештак навела да је по њеном мишљењу окривљени био у стању беса и љутње али да све то није имало карактер јаке раздражености које би га довело у афективно стање, већ да је до оваквог реаговања окривљеног у конкретној ситуацији у извесној мери њега довела и његова алкохолисаност, али по мишљењу вештака и без присуства алкохола овакво понашање оштећене код окривљеног би створило стање беса и љутње, а који налаз и мишљење као и исказ судског вештака са главног претреса је првостепени суд у потпуности прихватио, за шта је дао јасне и правилне разлоге у образложењу побијане пресуде, а пре свега имајући у виду да на налаз и мишљење није било примедби, као и да је исти у потпуности у складу са осталим изведеним доказима, па су жалбени наводи браниоца окривљеног који се тичу налаза и мишљења судског вештака неосновани, с обзиром да бранилац није имао примедби на налаз и мишљење вештака, те да није имао примедби ни приликом испитивања вештака на главном претресу 20.09.2010. године.

Правилно је првостепени суд нашао да је окривљени АА кривично дело извршио са директним умишљајем, а имајући у виду да је окривљени према сопственом признању након што се вратио кући после разговора са оштећеном узео свој револвер који је држао у спаваћој соби, те муницију коју је држао одвојену у дневној соби, да је узео шест метака, убацио у буренце, те да је након тога револвер ставио у касету свог возила, а из чега јасно произилази да је окривљени већ у том тренутку донео одлуку да оштећену ББ те вечери лиши живота јер је знао да ће те вечери да је сачека у центру села када се буде враћала са посла. Првостепени суд је на страни 10 образложења побијане пресуде детаљно навео разлоге због чега не прихвата одбрану окривљеног коју је више пута мењао током поступка, по налажењу Апелационог суда у Београду, правилни су разлози које је првостепени суд дао приликом оцене одбране окривљеног на страни 10 првостепене пресуде, а посебно оцена суда када је у питању мотив који је узроковао понашање окривљеног, који није елемент кривичног дела у питању, али је значајан за оцену одбране.

Неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног који се тичу психичког односа окривљеног према радњама извршења, с обзиром да је првостепени суд правилно нашао да је окривљени критичном приликом поступао са умишљајем, а имајући у виду опште познату чињеницу да се у пределу грудног коша налазе витални органи, па је окривљени с тим у вези био свестан да хицем у груди може оштећену лишити живота, па је то и хтео.

Жалбене наводе браниоца окривљеног да у конкретном случају не стоји кривично дело из члана 348 став 4 КЗ, с обзиром да, када се имају у виду измене и допуне Кривичног законика од 11.09.2010. године, ношење пиштоља за који постоји одобрење надлежног одргана да се набави и држи, не представља радњу кривичног дела из члана 348 став 4 КЗ већ евентуални прекршај, Апелациони суд у Београду оцењује неоснованим.

Кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 КЗ спада у групу кривичних дела против јавног реда и мира. Дакле, објекат кривично-правне заштите ове групе кривичних дела у коју спада и кривично дело из чл. 348 КЗ јесу јавни ред и мир који представљају добро од општег интереса, подједнако значајно за сваког грађанина као појединца и за државу, јер се ремећењем јавног реда и мира ремети нормалан живот и безбедност људи у друштву. Објекат радње извршења кривичног дела из чл. 348 КЗ су оружје и експлозивне материје. За разлику од објекта радње извршења, сама радња извршења кривичног дела из чл. 348 КЗ се састоји у неовлашћеној производњи, држању, ношењу или пак промету и она увек мора бити усмерена ка овим предметима (објекту радње извршења), а то су оружје и експлозивне материје, те деловањем на објекат радње извршења увек се повређује или угрожава заштитни објекат.

Дакле, како то из самог назива кривичног дела несумњиво произилази објекат радње извршења кривичног дела из чл. 348 КЗ јесу оружје и експлозивне материје и законодавац у самој одредби, која има више ставова, различито санкционише поједине алтернативне радње извршења које су усмерене ка том објекту извршења, па тако прописује казну затвора од 2 до 12 година, уколико је радња извршења недозвољеног ношења. При том, треба истаћи да законодавац санкционише и оружје и муницију, те експлозивне материје које се неовлашћено производе, држе, носе или врши њихов промет, тако и у односу на наведене предмете уколико њихово држање уопште није дозвољено грађанима.

Како је дакле санкционисана неовлашћена израда, продаја, набављање, размена или ношење оружја и експлозивних материја, то истовремено значи да постоји и овлашћени облик ових радњи и управо Закон о оружју и муницији уређује овлашћени начин набављања, држања, ношења, промета, превоза, поправљања и преправљања оружја, делова за оружје и муниције, а Министарство унутрашњих послова врши надзор над применом овог закона и истовремено, у законом предвиђеној процедури, издаје одобрења за набављање и ношење оружја и муниције у смислу одредби чл. 6, 7 и 11-б Закона о оружју и муницији, с тим што је посебно одредбом чл. 5 ст. 3 Закона о оружју и муницији предвиђено да је забрањено ношење оружја за личну безбедност без дозволе за ношење, а што се у конкретном случају односи на пиштољ који је окривљени АА неовлашћено носио са собом, у смислу чл. 3 ст. 1 Закона о оружју и муницији, а што је даље по налажењу Апелационог суда у Београду несумњиво санкционисано одредбом става 4 члана 348 КЗ-а, која одредба је дакле са бланкетном диспозицијом. Имајући све ово у виду по налажењу Апелационог суда у Београду, супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адв. АБ, којима се истиче да неовлашћено ношење предметног пиштоља за које је окривљени имао уредно овлашћење за држање, не представља кривично дело,

су неосновани.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела убиство из чл. 113 КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 4 КЗ-а, о чему су у побијаној пресуди дати довољни и правилни разлози.

Имајући у виду да је правилно првостепени суд нашао да се у радњама окривљеног стичу сва битна обележја кривичног дела убиство из чл. 113 КЗ, неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног да се у конкретном случају ради о кривичном делу из чл. 115 КЗ-а, односно кривичном делу убиство на мах. Ово стога што је првостепени суд прихватајући налаз и мишљење вештака утврдио да је окривљени у критичном периоду био у стању средњег пијанства, а које се стање манифестује губитком контроле понашања, агесијом, а с обзиром на односе који су претходили критичном догађају, правилно је првостепени суд закључио да се окривљени налазио у стању емоционалног узбуђења у виду беса и да имајући у виду све чињенице које произилазе из изведених доказа, правилно је првостепени суд нашао да увреде које му је оштећена упутила, ако се прихвати одбрана окривљеног, код њега нису изазвале јаку раздраженост, па је правилно првостепени суд нашао да се у конкретном случају не може радити о кривичном делу убиство на мах, а које постоји само када је учинилац без своје кривице доведен у стање јаке раздражености нападом, злостављањем или тешким вређањем од стране убијеног. У конкретном случају не само да пре испалења хица није био доведен у стање емоционалне узбуђености без његове кривице понашањем покојне ББ, већ је окривљени врло сврсисходно и срачунато предузимао активности критичног дана, имајући у виду да је окривљени револвер ставио у своје возило још око 12.00 сати критичног дана, односно више сати пре него што је кривично дело извршио, а претходно је револвер напунио муницијом и понео са собом када је пошао те вечери да сачека покојну оштећену, па када она није хтела са њим да разговара, својим аутом је отишао испред ње и када му је пришла из касете возила узео поменути револвер, ставио за појас са задње стране и изашао испред оштећене, а након тога пуцао у њу, а из целог тока критичног догађаја несумњиво произилази да се уопште не може говорити о кривичном делу убиства на мах, јер да би то кривично дело постојало неопходно је да се оно управо изврши на мах, односно одмах након што је увреда упућена или кратко време после тога, а у конкретном случају потпуно је јасно да тај услов није испуњен.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Апелациони суд налази да је жалба браниоца у том делу неоснована, а да је побијана пресуда правилна.

Првостепени суд је правилно утврдио све околности које су од значаја за одмеравање казне у смислу чл. 54 КЗ-а, односно околности које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног имао у виду чињеницу да је окривљени признао кривична дела за која је окривљен, као и то да до сада

није осуђиван, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио саму тежину извршеног кривичног дела, као и чињеницу да је окривљени смишљено и планирано лишио живота своју бившу супругу, и на тај начин њихово троје малолетне деце оставио без мајке, а при томе је знао да ће и он због оваквог кривичног дела бити више година одвојен од своје деце, па је на тај начин своју децу за дуже време лишио родитељског права, као и да је окривљени у оштећену пуцао са блиске раздаљине у витални део тела – груди и на тај начин јој није дао ни најмању шансу да се евентуално одбрани, па је имајући у виду и мотив кривичног дела, као и изражену намеру за извршењем кривичних дела, правилно првостепени суд нашао да се сврха кривичног кажњавања може постићи само изрицањем казни затвора у границама прописаним законом, па је окривљеном претходно за кривично дело из чл. 113 КЗ-а утврдио казну затвора у трајању од 12 година, а за кривично дело из чл. 348 ст. 4 КЗ казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца и окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 14 година, правилно налазећи да је само таква казна потребна и довољна и да ће се само таквом казном довољно утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела, при чему је одредио да ће се окривљеном у изречену казну урачунати и време које је провео у притвору, сходно чл. 63 КЗ-а.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, првостепени суд је правилно утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности, исте је навео у образложењу побијане пресуде и дао довољне и јасне разлоге за своју одлуку. По налажењу Апелационог суда у Београду овако изречена јединствена казна затвора окривљеном нужна је да изрази друштвену осуду за кривично дело, али и довољна за остварење у чл. 4 и 42 КЗ-а прописане сврхе изрицања кривичних санкција и сврхе кажњавања, па је стога жалба браниоца окривљеног, оцењена као неоснована.

Правилно је првостепени суд на основу одредбе чл. 87 КЗ-а окривљеном АА изрекао меру безбедности одузимања предмета и од истог одузео револвер марке “ЦЗ Магнум” 357, фабричког броја __, као и шест испалених чаура за наведени револвер, имајући у виду да је исти употребљен за извршење кривичног дела, као и да је одредбом члана 348 став 5 КЗ прописано да ће се ватрено оружје, његови делови, муниција и експлозивне материје одузети.

Такође, правилно је првостепени суд на основу одредбе чл. 193 и 196 ЗКП-а донео одлуку о трошковима кривичног поступка и паушалу, а за шта је дао јасне и довољне разлоге у побијаној пресуди.

На основу одредбе чл. 388 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у изреци пресуде.

*Записничар,
Зорица Аврамовић, с.р.*

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА,
Соња Манојловић, с.р.**

*За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић*